

HET SCHOT

Marie tusschen het struikgewas ontwaarde wierp hij haar een blik toe als een haar wurgenden lasso. Dat zij hem nu maar nooit lossen, dacht zij huiverend.

Zij zouden het wellicht nooit geweten hebben, dat Louis de deskundige was, die Van Ree naar Tel en de konijnen had verwezen, maar Marie zag er geen kans toe haar zwijgen ooit goed te kunnen maken tegenover de vijf kinderen en de vrouw van den derden hovenier; en nu Louis weer de reuk van het schroot had geproefd en de macht ervan op een mensch — zij het dan Van Ree — had ervaren, vreesde zij voor het eigen leven, zij het minder dan voor dit van Marcel.

— Dat zij hem nu maar altijd ginder houden, daar is hij het best, meent gij het ook niet, meneer? Ziet ge, hij is van de kwaadsten niet, maar de oorlog heeft hem zeer veranderd Ik had altijd gedacht, dat hij zijn luie botten had geschuurd op dat fort, aan de Hollandsche grens, maar nu Kent gij geen goede advokaat, meneer, hij is toch mijn man; ik zeg nog eens, die oorlog! En is het waar, meneer, dat wij weer zoo dicht bij een nieuwen oorlog zijn? Hoe is het mogelijk, meneer? Begrijpt gij dat?

1938